

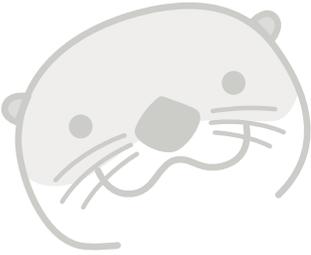
คอลเล็กชันชาตกรรม

โยชิตะ ชูอิจิ

เขียน

ธนพล ตักดีสมุทรานันท์

แปล

สารบัญ

ทางสามแพร่งแห่งทุ่งนาเขียวชอุ่ม	๒
นิทรากลางวันของเจ้าหญิงพลับพลึง	๓๐
นักเสียงโซคแห่งตระกูลกล้องวงจระปัด	๑๒๔
เซ็นจิโร่ คนโตเบ็ดเตล็ด	๑๗๘
บอลสีขาวกับตำนานงูขาว	๒๒๘

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวที่ผู้เขียนตั้งใจให้ผู้อ่านรับรู้ในทุกแง่มุมของตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงความมืดดำของจิตใจคนในสังคมปัจจุบันได้อย่างลึกซึ้ง แฝงยลและคมคาย ผ่าน ๕ เรื่องสั้นที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก ๕ คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจริงและโด่งดังในญี่ปุ่น

โยโกะและทาเคชิ สองแม่ลูกที่ย้ายถิ่นฐานจากต่างประเทศมาอาศัยอยู่ที่ญี่ปุ่น แม้เวลาจะผ่านไปนานถึงสามสิบปี แต่คนในท้องถิ่นก็ยังไม่ให้การยอมรับ

เอริโกะ แม่บ้านวัย ๔๘ ปี เห็นข่าวที่น่าเสนาทางโทรทัศน์ เป็นข่าวของ “เพื่อน” สมัยมัธยมก่อเหตุฆาตกรรมสามี

เมื่อนากาโอะ ลูกชายเจ้าของธุรกิจได้เดินทางเข้าสู่วงการ “พนัน” การหยิบยืมเงินในบริษัทลูกของธุรกิจครอบครัวเพื่อปลดหนี้พนันจึงกลายเป็นเรื่องง่ายดาย

เซ็นจิโร่ มุ่งหวังอยากจะพัฒนาชุมชนชนเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่ให้ดีขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว แต่เพียงเพราะเซ็นจิโร่ไม่ใช่ผู้นำชุมชน การสื่อสารต่างๆ จึงผิดพลาด จากความหวังดีกลายเป็นความประสงค์ร้าย สร้างความไม่พอใจให้กับคนในชุมชนเป็นอย่างมาก

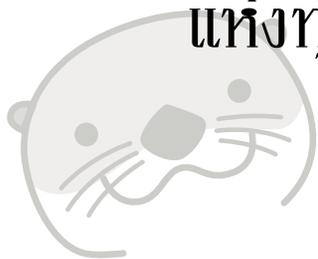
อิโรชิ อดีตนักเบสบอลชื่อดัง จนกระทั่งเกิดอาการบาดเจ็บ ทำให้ไม่สามารถเล่นเบสบอลต่อไปได้ แต่ปัจจุบันเขายังใช้ชีวิตเหมือนในอดีต ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายไปกับปาร์ตี้ จนกลายเป็นหนี้มหาศาล

เมื่ออ่านจบแล้ว ลองจินตนาการดูว่า เราอยู่ตรงจุดไหนของโศกนาฏกรรมที่สุดแสนจะมืดดำนี้

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม ๒๕๖๓

ทางสามแพร่ง
แห่งทุ่งนาเขียวชอุ่ม

ก๊อบปี้ อ่าน

ฤดูร้อนที่บดลานเข้ามา นาข้าวเติบโตใหญ่เขียวขจี
ผืนน้ำที่หม่นคลุมท้องทุ่งสะท้อนแสงแดดสดใสส่องประกาย เหล่ารวงข้าว
โอบรับสายลมเอนตัวโยกไหวพร้อมเพรียงกันเป็นคลื่น

ถนนสายเดี่ยวทอดยาวอยู่กลางทิวทัศน์แห่งเรือกสวนไร่นา ปลูก
ด้วยหินกรวดขาวส่องประกายเจิดจ้ากลางอากาศร้อนอบอ้าว รวากับซึกชน
ให้ผู้มาเยือนมุ่งตรงไปยังทางสามแพร่งที่มีสนต้นยักษ์ยืนปักหลัก

ทางขวาเป็นทางผ่านป่าสนรกทึบ แต่หากเลือกทางซ้ายจะพบกับ
ที่ดินรกร้างพร้อมร่องรอยสิ่งก่อสร้าง ซึ่งครั้งหนึ่งเกือบจะกลายเป็นพื้นที่
อยู่อาศัย แต่โครงการถูกระงับไว้เพราะพิษเศรษฐกิจฟองสบู่แตก

ต้นสนอายุกว่าร้อยปี ลำต้นอวบหนาดำขลับ ทอดเงาเข้มลงบนพื้นดิน
อย่างไม่ลดละ ท่ามกลางคืนวันที่ร้อนสาหัส

เสียงหนึ่งลอยมาจากที่ไหนสักที่

“พูดอะไรบ้างลึะยัยแก่! เป็นไม้หรือไง!”

ต้นเสียงดังมาจากด้านในศาลเจ้านากาซากิ ทางเดินแคบๆ ใน
ศาลเจ้าเรียงรายไปด้วยร้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็ดยากิโซบะ อิโซเบะยากิ หรือ
เบบี๋คาสเทลล่า เพราะนี่คือวันสุดท้ายของเทศกาลนาโกชิ^๑ บรรยากาศ
จึงพลุกพล่านจ่อแจ หยาดเหงื่อของผู้มาสักการะ น้ำจิ้ม โชยุ น้ำตาล

^๑ เทศกาลหนึ่งในฤดูร้อน จัดขึ้นในศาลเจ้าต่างๆ ประมาณปลายเดือนมิถุนายนของทุกปี

ทุกกลิ่นอายต่างหลอมรวมปนเปกันแยกไม่ออก

ต้นเสียงอยู่ลึกเข้าไป บริเวณตลาดขายของเก่าขึ้นชื่อที่เปิดอยู่บนทางเดินหินเย็นเยียบของศาลเจ้า ตามพื้นเรียงรายไปด้วยเสื้อผ้ามือสอง เครื่องปั้นดินเผา และของเก่าเก็บไว้ราคา

“ข้าถามว่าพวกเอ็งเห็นไอ้นี้เป็นหลุยส์ วิตตอง หรือโงะ หรือเห็นว่าเป็นชาแนล!”

รถตู้สีขาวคันหนึ่งจอดอยู่ใกล้กอไผ่ลึกเข้าไปในเขตศาลเจ้า ห้างไกลจากบริเวณที่ผู้คนพลุกพล่านจ่อแจ ประตูหลังเปิดอ้า ลินค้ำแบรนต์เนมปลอมวางเป็นระเบียบอยู่ในที่เก็บของท้ายรถ

ยาภูเขาห้องถิ่นตวาดใส่หญิงวัยกลางคนเจ้าของร้านอย่างโหดเหี้ยม เสียงคำรามของเขาทำให้จ๊กจั่นร้องระงม หรืออาจเป็นเสียงของจ๊กจั่นเองที่ทำให้เขาคำรามออกมา

รอยสักรูปปลาการ์ปวาดอยู่บนท้ายทอยที่โหนผมไว้อย่างเกลี้ยงเกลา ครีบทองพลิ้วไหวเลื้อยยาวลากมาตั้งแต่หลังถึงคอ ใบหน้าของเขาเขม็งเกร็งชุ่มไปด้วยเหงื่อ ทุกครั้งที่ขึ้นเสียง ดูเหมือนปลาคาร์ปกำลังอาละวาด

บรรดาลูกค้าที่มาอุดหนุนแบรนต์เนมปลอมถอยไปยืนดูความวุ่นวายอยู่ห่างๆ บางคนเหลียวไปด้านหลังหวังให้ใครสักคนเข้ามาช่วย แต่ทุกคนล้วนไม่อยากเคลื่อนไหว

“ใครอนุญาตให้พวกเอ็งเข้ามาขายของที่นี่ หา? มาจากไหนกัน”

ยาภูเขาตบหัวหญิงเจ้าของร้าน เส้นผมชุ่มเหงื่อหนกอึ้งไม่กระดิกไหวตึง เขากำมัดผมนั้นขึ้นขึ้นมาอย่างแรงแทบหลุดจากหัว ใบหน้าเธอบิดเบี้ยวเหยเก

“เข้าใจแล้ว ฉันเข้าใจแล้ว!”

คำอุทธรณ์นั้นมีน้ำเสียงโกรธแค้น เจือลำเนียงแปลกแปร่งไม่เหมือนคนญี่ปุ่น

“ว่าไงนะ”

ยาภูเขาเดือดดาลกับน้ำเสียงนั้น เขาตบแก้มไปจนถึงกราม ดึงหูและพยายามจะบี้งมูกแบนของเธอด้วยฝ่ามืออวบหนา

เสียงดูดนํ้าลายดังออกมาจากปากทุกครั้งเมื่อเธอโดนตบ
ลูกค้ำที่ยืนดูอยู่เริ่มทำท่าจะหนี ขณะนั้นเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่แอบอยู่
หลังรถตู้สีขาวก็ปรากฏตัวออกมาด้วยท่าทางปอดแหก ไม่รู้ว่าออกมาทำไม
ในเมื่อช่วยอะไรไม่ได้

เด็กหนุ่มชื่อทาเคชิ นากามูระ เป็นลูกชายคนเดียวของหญิงวัย
กลางคน ใบหน้าละอ่อนเหมือนเด็กมัธยมปลาย แต่อายุของเขาช่างเข้า
ยี่สิบห้าในปีนี่

“อะไรของเอ็งวะ”

พอถูกตวาดทาเคชิก็ผิงกลับไป ยาภูเขาพุ่งตัวเข้ามา มือข้างหนึ่งจับ
ผมแม่ อีกข้างกระชากคอเสื้อทาเคชิ

เขาเห็ดตัวคุณู๋ เขาเบียดชิดเข้าหากันสิ้นระริก

“...พอเถอะครับ”

บรรดาผู้คนพลุกพล่านช่างห่างไกล ทั้งที่อยู่ห่างออกไปไม่เกินสิบเมตร
เสียงร้องขอความช่วยเหลือของทาเคชิไม่อาจส่งถึงใครได้ ราวกับอยู่ลิ้งไป
ใต้ผืนน้ำ

แม่ร้องแขนยาภูเขาไว้เพื่อช่วยลูกชาย ทาเคชิหนีไปได้ในเสี้ยววินาที
ย่ำหินกรวด เตะหญ้าแห้ง วิ่งหน้าตั้งไปยังเห็นที่สีขาวที่ปากของผู้ดูแล

ภายในเต็นท์ เหล่าผู้ดูแลกำลังสังสรรค์กันอย่างรื่นเริง มือถือกระป๋อง
เบียร์ จับพลันทุกสายตาก็จับจ้องไปยังทาเคชิที่วิ่งพรวดเข้ามา ตัวเปียกชุ่ม
ไปด้วยเหงื่อ

“ชะ...ช่วยด้วยครับ!”

น้ำเสียงของเขาเหมือนเค้นออกจากลำคอ

“ชะ...ช่วยด้วยครับ ช่วยแม่ผมด้วย!”

โกโร่ ฟุจิกิ หัวหน้ากลุ่มผู้ดูแลผงะตกใจ

แทนที่จะกังวลว่ามีคนบาดเจ็บหรือเหตุวิวาท เขากลับคิดว่า “อะไร
กัน เจ้าเด็กนี่พูดได้ด้วยหรือ”

เด็กเงียบ ๆ ที่แม่...ซึ่งน่าจะมีชื่อญี่ปุ่นว่าโยโกะ...พามาที่ตลาดตั้งแต่เล็ก ตอนนั้นเห็นยังเล่นคนเดียวอยู่ข้าง ๆ แม่ ไม่ทันไรก็โตเป็นหนุ่มเสียแล้ว ตอนนีดูเหมือนเขาจะคอยช่วยแม่ยกของและขายสินค้า

ปกติแม่จะเป็นคนคอยรับลูกค้าและติดต่อกับผู้ดูแล ของที่ขายคือ สินค้าแบรนด์เนมปลอม แม่จะเรียกลูกค้าให้ตลาดได้บ้าง แต่สำหรับทาง ผู้ดูแลก็ไม่อาจถือได้ว่าเป็นแม่ลูกที่น่าคบหา ยี่สิบปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว แม่จะเจอหน้าเด็กคนนี้เกือบทุกสัปดาห์ แต่ก็ไม่มีเหตุอะไรที่ทำให้เขาต้อง ชวนคุย

สิ่งใดกันที่ทำให้โกโรเข้าใจผิด คิดไปเองว่าเด็กคนนี้พูดไม่ได้ หรือ เพราะแต่เดิมเขาไม่เคยเห็นเด็กหนุ่มรุ่นเดียวกันคนอื่น ๆ ในตลาดปริปาก พูดอะไรมาก่อน

ในที่สุดโกโรและพรรคพวกก็ยอมถอนรากขึ้นมาหาทาเคชิที่ยืนตัวสั้น อยู่ตรงหน้า

“มีอะไรหรือไอ้หนุ่ม”

โกโรหันไปมองทางกอไผ่ เห็นยากูซารุ่นลุงกำลังทุบตีแม่ของเด็กหนุ่ม ราวกับลงโทษหมาตัวหนึ่ง โดยที่เธอทำได้เพียงคุกเข่าอ้อนวอน

โกโรกระดะละลั่นจี้จะออกมาทันที

ยากูซาก็เข้ามาป่วนเบียดในตลาดสร้างความเดือดร้อนให้เขาแน่นอน แต่จะให้เข้าข้างคนที่เอาของปลอมมาขายที่นี้ก็คงทำไม่ได้เช่นกัน

โกโรรู้ดีว่าในฐานะผู้ดูแลควรทำอะไรสักอย่าง แต่เขาก็ไม่อยากขยับ ไปไหน

ทาเคชิได้แต่ยืนหน้าตาซีม เฝ้ารอโกโรและพวกที่ไม่ยอมทำอะไรเสียที มีเพียงเขาที่ร่อนรนกระวนกระวาย ราวกับถูกพรายกระซิบว่า ชักกานี้ แม่ แกตายแน่

พวกโกโรเดินออกมาด้วยความจำใจ ไปได้ไม่กี่ก้าวหงือกก็ไหลพรั่งพรู เพราะฤทธิ์ของเบียร์ที่เพิ่งดื่ม

พวกเขาเดินทอดน่องอยู่ใต้แสงแดดจ้า เมื่อถึงกอไผ่จึงเจอร์มเงา มี ลมเย็นพัดผ่านไปวูบหนึ่ง

“เอาละ เอาละ”

โกโรแทรกตัวเข้าตรงกลางระหว่างสองคน

ลึก ๆ แล้วยากูซ่าเองก็เหมือนกำลังรอให้พวกโกโรมมาถึง เขาปล่อยมือจากผมของแม่ทาเคชิโดยไม่แข็งขึ้น

เส้นผมเปียกปอนของเธอคงรูปอยู่แบบนั้นเพราะถูกดึงทิ้งอย่างแรง จนเลือดซึมออกจากหนังศีรษะ

“เฮ้อ...”

อาซาโกะ ภรรยาของโกโรที่เดินตามมามองรอยเลือดแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย หยิบผ้าขนหนูที่พาดคอไว้กดลงบนผิวที่เลือดซึม

แม่ของทาเคชิดูเจ็บปวดอย่างเห็นได้ชัด เธอร้องครวญครางเสียงต่ำ

“คืองั้นะ ทั้งลูกพี่และบ้านั้นแหละ อย่าทำให้เรื่องมันวุ่นวายจะดีกว่า ถ้ามีคนแจ้งตำรวจเดี๋ยวจะยาว”

โกโรพูดโดยไม่เจาะจงใคร

ยากูซ่าถ่มถุยออกมา น้ำลายแตกฟองทำท่าจะส่งกลิ่นเหม็น โโกโรผงะถอย

โกโรจำหน้ายากูซ่าคนนี้ได้ มันเป็นหัวใจของแก๊งสุกิโอะที่ยุบไปแล้ว หลังจากนั้นคงจะไม่มีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่ง เทียวคุยโวะตามร้านเหล้าว่า “มีแก๊งอื่นมาชวนไปอยู่ด้วย” ทั้งที่สมัยนี้ไม่มีแก๊งยากูซ่าที่น่าเกรงขามแบบนั้นอีกแล้ว ความจริงคือเจ้าตัวได้เงินช่วยเหลือจากเทศบาล แล้วใช้ชีวิตเอาตัวรอดไปวัน ๆ ครั้งนี้คงจะนึกครึ้มอยากหาอะไรสนุก ๆ ทำเลยโผล่หัวมาที่งานเทศกาล หวนรำลึกถึงอดีตอันยิ่งใหญ่ของตัวเองขึ้นมา เลยอยากลองไถค่าคุ้มครองจากแม่ค้าขายของปลอมแน่ ๆ

ทุกคนรู้ว่าไม่มีใครจำเป็นต้องจ่ายค่าคุ้มครองให้ยากูซ่า แต่หากพวกโกโรเข้าข้างสองแม่ลูกก็จะดูเหมือนยอมให้ขายของปลอมที่นี่ได้

“เอาใจแล้วกันนะลูกพี่”

โกโรตบไหล่ของยากูซ่า

แต่เดิมโกโรเคยเป็นยากูซ่าปลายแถวที่มาค้าขายออกร้านตามงานเทศกาล สัมผัสมือของเขานี้ไหล่ของอีกฝ่ายสามารถบอกรับประกัน

เหล่านั้นได้

“ถือว่าเห็นแก่ลุงแก่ ๆ อย่างผมหน่อยแล้วกัน ไม่ ๆ ไม่ได้บอกว่า จะให้ปล่อยไปฟรี ๆ หรอก ป้าแกก็ขายของแถวนี้มาหลายปี เรื่องนั้นคงรู้ดี อยู่แล้วละ... ไซ้ไหมป้า”

โกโรหันไปพูดด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

“ฉัน... ไม่มีเงินหรอก... มีแค่กระเป๋า ให้กระเป๋าแทนได้ไหม” เธอ พยายามต่อรอง

ปกติแล้วเธอพูดญี่ปุ่นคล่องกว่านี้ แต่ความหวาดกลัวทำให้ริมฝีปาก ลื่น ถ้อยคำไม่ไหลลื่น

พอรู้ว่าจะได้ของ ยากูซาก็หันไปพิจารณากระเป๋าบนชั้นวางทันที

“ของปลอมแบบนี้ ใบสองใบไม่พอหรอกเว้ย”

โกโรพยายามพูดไกล่เกลี่ยโดยบอกว่าหากเอาไปให้สาว ๆ ที่บาร์ พวกหล่อนก็น่าจะดีใจ ยากูซาก็ยอม

ขณะนั้นทาเคชิโผล่หน้ามาอีกครั้ง เขาหายไปครู่หนึ่งเพื่อนำผ้าขนหนู ไปชุบน้ำ ทาเคชิหนึ่งยองโปะผ้าลงบนหน้าบวมซ้ำของแม่

อาซาโกะ ภรรยาของโกโรจึงลุกขึ้นมาแทน

“ยังงี้ก็พาไปที่อื่นก่อนเถอะ เตี่ยวฉันเอากระเป๋าตามไปให้เอง”

เธอออกโกโรด้วยเสียงเบา ๆ

“อ้อ”

โกโรพยักหน้ารับ

“เอางี้ล่ะลูกพี่ เราไปผ่อนคลายอารมณ์กันก่อนดีกว่า ไปดื่มเบียร์ เย็น ๆ ตรงโน้นกันเหอะ”

เขาพูดพลางหันหลังยากูซำ

อาซาโกะรองจนพวกผู้ชายเดินไป

“ไหวหรือเปล่าคุณพี่ จะไปโรงพยาบาลไหม”

เธอพูดกับแม่ทาเคชิอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ขอโทษนะที่ทำให้เป็นห่วง”

“นี่พ่อหนุ่ม เต็นท์พยาบาลตรงนั้นมีน้ำแข็งอยู่ ไปบอกเขาว่าภรรยา

ของฟูจิก็ฝากให้มาเอา ต้องรีบประคบหน้าแม่เธอก่อน”

อาซาโกะให้วุ้นเด็กหนุ่ม เขารีบไปรับน้ำแข็งอย่างว่องไว เธอให้แม่ของเขานั่งบนเก้าอี้ที่ใช้เฝ้าร้าน

บริเวณนี้มีร่มเงาและลมเย็นพัดผ่าน แต่ยุ่งก็เยอะเช่นกัน อาซาโกะตบยุงตัวหนึ่งที่บินมาเกาะแขนจนแบน เลือดของใครสักคนกระจายเป็นรอยดงตามอยู่บนท่อนแขนขาวอวบ

“ตอนนี้คุณพี่กับลูกพี่ก้อยู่ที่บ้านแถวของเทศบาลตรงมิซึนาชิหรือเปล่า”

อาซาโกะถามพลางเกาะแขนไปด้วย

“ใช้จ๊ะ...เอ่อ ไม่สิ ตอนนี้ลูกชายพักอยู่คนเดียว”

แม่ของทาเคชิตอบแล้วหันมองตามลูกชายที่วิ่งไปเอาน้ำแข็ง

บ้านแถวมิซึนาชิ เป็นเพียงบ้านชั้นเดียวเก่าๆ ตั้งเรียงกัน ส่วนมากไม่มีคนอยู่อาศัย หากเดินผ่านด้านหน้าไปจะเห็นเพียงถังแก๊สชั้นสนิมตั้งโดดเด่นอยู่

“ถ้าฉันคุณพี่อยู่ที่ไหนล่ะ”

“ฉันอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ตรงนิชิซาโตะนะ”

“คนเดียวหรือ”

“เปล่าจ๊ะ กับสามี”

“อ้าว คุณพี่แต่งงานอีกรอบหรือ”

“ยังไม่ได้จดทะเบียนหรอก...”

ได้ยินดังนั้นอาซาโกะจึงนึกบางอย่างขึ้นได้

โกโรมิคนรู้จักเก่าแก่คนหนึ่งชื่อสุกาวาระ เขาเดินทางเข้าโตเกียวตั้งแต่ยังหนุ่ม น่าจะไปฝึกงานเป็นพ่อครัวหรืออะไรทำนองนั้น แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เรื่องได้ราวจึงกลับบ้านเกิด ทำงานรับค่าจ้างรายวันแล้วก็กลายเป็นขี้เมาติดพนันไปเสียอย่างนั้น

โชคคิที่ได้มรดกจากพ่อแม่ที่เสียชีวิตไปเป็นลานจอดรถหน้าสถานีรถไฟ

“คันละห้าพันเยน จอดได้เก้าคัน ได้ประมาณนี้ทุกเดือนก็ไม่อดตายหรอก”

เขาคุยโวเช่นนั้น แล้วก็เลิกทำงาน เตรีตเตร่เรื่อยเปื่อยอยู่ในเมือง ตั้งแต่เช้าจรดเย็น หน้าตาเหมือนคนที่ใกล้เป็นโรคตับแข็งตาย

โกโรเจอสุกวาระโดยบังเอิญในร้านเหล้า พอคุยกันก็รู้ว่าเขาอาศัยอยู่กับผู้หญิงจากที่ไหนสักแห่งมาได้สองสามปีแล้ว

“ยัยนั่นมันหวังสมบัติของฉันอยู่นะ”

สุกวาระไอ้อวดอย่างภาคภูมิใจ

“ที่จอตระตึงเครื่องนั้นนะหรือสมบัติของแก”

โกโรพุดแล้วตบหัวส่ำทับ สุกวาระได้แต่ตีมือเหล้าเสียบ ๆ ต่อไปด้วย ท่าที่ปวดร้าว

ไม่ว่าจะเป็นเพราะโชคชะตาพิลึกพิลั่นอันใดที่ทำให้อาซาโกะต้องมารับรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นคือคนเดียวกับที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้

อาซาโกะตบยุงที่บินมาเกาะแขนขา ๆ ของเธออีกครั้ง คราวนี้ยุงบินหนีไปได้ เหลือไว้เพียงรอยแดงที่ผิว

“มีแต่ยุงนี่แหละที่ชอบเข้าหาัยย์ป้าอย่างฉันเหลือเกิน อุบาทว์จริงเชียวนะ”

อาซาโกะหัวเราะขบขัน แม่ของทาเคชิเงยหน้าขึ้น

“เอ่อ...ลองใช้อันนี้”

เธอหยิบขวดสเปรย์ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนออกมา

“คืออะไรหรือ”

“สเปรย์กันยุงจ่ะ”

“เอ๋ คุณพี่ทำเองหรือเนี่ย”

“ลูกชายแพ้วสเปรย์จากร้านขายยานะ ใช้แล้วเป็นผื่นคัน”

“อย่างนี้เนี่ยเอง”

อาซาโกะฉีดไปที่แขนสองข้างอย่างไม่ลังเล กลิ่นหอมอวลพุ่ง

“โอ๊ะ กลิ่นหอมดีนะ”

“ใส่น้ำมันตะไคร้ลงไป”

“อ้อ มีนาล่ะ กลิ่นหอมจริงๆ นะเนี่ย ชายเจ้านี่แทนพวกกระเป๋าปลอมก็ได้เนี่ยนา”

คำหยอกล้อของอาซาโกะทำให้รอยยิ้มของอิกิฝายกลับมาในที่สุด
ทันใดนั้นเธอก็เห็นลูกชายวิ่งกลับมาจากกลุ่มคนพลุกพล่านในตลาด
มือถือถุงพลาสติกจากซูเปอร์มาร์เก็ตใส่น้ำแข็งไว้ ไอ้น้ำขาวโพลนลอยขึ้น
จากถุง

“พ่อหนุ่มนั่น ตอนนี้อย่างงานคุณพ่ออย่างเดียวหรือ”

อาซาโกะเอ่ยถาม

“ก่อนหน้านี้อีกก็ทำงานพิเศษแหละจ๊ะ แต่เบ๊เบ๊เดียวก็ออก”

“งานพิเศษอะไรหรือ”

“ดูแลคนแก่ล่ะ”

เด็กหนุ่มวิ่งมาถึงก็วางถุงน้ำแข็งลงพื้นดังตบ คิ้วผ้าขนหนูจากมือแม่
ใส่น้ำแข็งในผ้าขนหนูแล้วห่อไว้

นี่ของเขาเรียวยาวงดงาม เป็นมือของผู้ที่ไม่เคยผ่านงานหนักเหมือน
พวกโกโร่

อาซาโกะจ้องไปหน้าชายหนุ่มจากด้านข้าง

ดวงตาเขากลมโตสดใส ทอประกายราวกับกัมมองผืนน้ำในนาข้าว
ที่กำลังเติบโตอยู่ในฤดูกาลนี้

“จะว่าไปวันนี้มีผู้หญิงต่างชาติพาเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ มานั่งขายรองเท้า
อยู่ตรงชอกทางเดินศาลเจ้าด้วยนะ เธอรู้อะไรบ้างไหม”

ผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ ตั้งแต่ที่โกโร่พูดเรื่องนั้นบนโต๊ะอาหารเย็น

พลองคิดว่าผู้หญิงต่างชาติที่โกโร่พูดถึงคือคนตรงหน้า และ
เด็กน้อยคนนั้นก็โตเป็นหนุ่ม อาซาโกะจึงนึกได้ว่าเหตุการณ์น่าจะผ่านไป
เกือบยี่สิบปีแล้ว เข้าใจว่าตอนนั้นหล่อนเพิ่งจะแต่งงานกับชาวไร่ต้นหอม
คนหนึ่งในเขตมิซึนาชิ ไม่รู้ว่าถิ่นกำเนิดของเธอคือที่ใด ลักษณะเธอคล้าย
คนจีน ผิวเกรียมแดดก็มีเค้าว่าจะมาจากประเทศแถบเอเชียอาคเนย์
อย่างฟิลิปปินส์ แต่เครื่องหน้าใกล้เคียงคนญี่ปุ่นเช่นกัน การแต่งงานทำให้
เธอสามารถย้ายมาอยู่ที่ญี่ปุ่นได้ แต่ผ่านไปไม่ถึงสองปีชีวิตคู่ก็ล้มเหลว
หลังจากนั้นเธอก็ไปรับลูกมาเข้าโรงเรียนประถมที่นี่

ลูกชายของเธอที่โตใหญ่เป็นชายหนุ่มโดยสมบูรณ์ยืนอยู่ตรงหน้า

อาซาโกะ เขากำลังเลือกกระเปาะบนชั้นวางของเพื่อเอาไปให้ยากูซ่า ดูเหมือนเจ้าตัวจะยอมรับข้อต่อรองนั้นโดยดี

อาซาโกะมองภาพนั้นแล้วรู้สึกเวทนาจับจิต เด็กหนุ่มนิสัยดีอย่างเขาไม่ควรจะมีชีวิตที่ยากลำบาก ตรากตรำเปิดร้านขายของปลอมกับแม่แค่สองคนในแบบนี้

“กระเปาะขายได้ใบละเท่าไรหรือคุณพี่”

อาซาโกะถาม

“ใบเล็ก ๆ เลยได้แค่ประมาณแปดพันเยนน่ะจ๊ะ”

“แล้วสั่งมาราคาเท่าไร”

“ประมาณร้อยละแปดสิบห้า”

“ถ้านั้นก็กำไรใบละพันเยนกับอีกนิดหน่อย”

“จริง ๆ น้อยกว่านั้นจ๊ะ เพราะมีค่าส่งด้วย”

ชายหนุ่มชำเลืองมองสองคนคุยกัน หยิบกระเปาะสามใบที่เลือกมาให้แม่ดู

जू ๆ อาซาโกะก็คิดขึ้นมาอีกครั้งว่าเด็กคนนั้นโตขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“นี่พ่อหนุ่ม ไม่อยากหางานทำเป็นหลักเป็นแหล่งบ้างหรือ”

อาซาโกะลองหยั่งเชิงถาม

“...ยังหนุ่มยังแน่น มีช่องทางหากินได้อีกเยอะนะ ถ้าสนใจฉันจะฝากสามี่แนะนำงานให้ก็ได้”

เด็กหนุ่มที่กำลังยึดกระเปาะลงกล่องลูกฟูกเล็ก ๆ หันขวับมาทำสีหน้าตกใจสุดขีด เขาไม่มองหน้าอาซาโกะ แต่กลับมองหน้าแม่ตัวเอง

แม้ว่าสองแม่ลูกจะไม่ได้ขอร้องให้ช่วยแนะนำงานอย่างจริงจัง ความจริงจะมึนงงที่ว่าหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ แต่อาซาโกะกลับอารมณ์ดีขึ้นมาอย่างประหลาด รวากับได้มอบความสุขให้ทั้งคู่เรียบร้อยแล้ว

ตะวันลับขอบฟ้า ภายในศาลเจ้ายังหลงเหลือร่องรอยงานเทศกาล กลุ่มเด็กน้อย ชายหญิงสองสามกลุ่มดูจะยังสนุกสนานกันไม่เลิก

แม้เข้าสู่ราตรี แต่อุณหภูมิไม่ลดต่ำลง บันไดหินที่ขาอ่อนของเหล่า

เด็กสาวนั่งแนบลงไปยังร้อนกรุ่น

ห่างออกมาเล็กน้อย เด็กหนุ่มต่างเฮฮาร้องเรียกความสนใจจากเด็กสาวกลุ่มนั้น แล้วจุดไฟใส่พลุจรวด

ประกายไฟเล็กๆ กระจายสู่พื้น เด็กชายคนจุดไฟวิ่งขาทางหนีออกมา เสียงแหลมดังพื้ก่อก่อตัวขึ้น ดอกไม้ไฟพุ่งทะยาน บินลอยสูงขึ้นไปพอควร แต่ยังห่างไกลจากผืนฟ้ายามค่ำคืน

เหล่าเด็กสาวแหงนหน้าชูคอขาว จ้องมองท้องฟ้าราตรีกลืนกินดอกไม้ไฟหายลับไป หลงเหลือไว้เพียงกลิ่นดินปืนจางๆ

“กระเป๋าสตางค์ชาแนลเอาใส่ลังหมดหรือยังแม่ พรงี้ว่าจะส่งคืนหมดเลยนะ ตอนนี้อะนาจ่าจะยังช่วยซื้อคืนให้อยู่ ถึงจะขาดทุนเหมือนเดิมก็เถอะ”

รถตู้สีขาววิ่งออกมาจากลานจอดรถของศาลเจ้านาคาซากิ ค่อยๆ แล่นมาใกล้ทางสามแพร่ง

บริเวณนี้ไม่มีไฟริมทาง โลกใบเล็กๆ คงอยู่เพียงในขอบเขตที่ไฟหน้ารถส่องถึง

ทาเคชิเป็นคนขับ เครื่องปรับอากาศที่เปิดไว้แรงทำให้เขาหนาวเยเยือก จนจามออกมาหลายครั้งตั้งแต่เมื่อครู่

รถชะลอหยุดเมื่อเข้ามาถึงทางสามแพร่ง อ้อมผ่านต้นสนยักษ์ช้าๆ เพื่อเปลี่ยนทิศทางแล้วขับตรงต่อไป เสียงล้อบดทับก้อนกรวดดังสะท้อนก้องอยู่ชั่วครู่ พอเงยลงก็ได้ยินเพียงเสียงของเหล่าแมลง

รถตู้สีขาววิ่งออกมาจากแยก ชะลออีกครั้งบริเวณทางออกสู่ถนนใหญ่ ไฟเบรกฉายย้อมทุ่งนาเป็นสีแดงจาง

ช่วงเวลานี้ของวันอาทิตย์จะไม่ค่อยมีรถสัญจรไปมา ริมถนนสองฝั่งไร้สิ่งแปลกปลอม มีแค่ทุ่งนามืดทึม ไร่ผักกาดขาว บางครั้งมีแสงสะท้อนวิบวับมาจากเรือนเพาะชำ ที่เหลือคือผู้ชายของอัตโนมัติสองเครื่องตั้งติดกันเพียงเท่านั้นก็ทำให้ชนบทดูมีชีวิตชีวามากพอ

“นี่ๆ ดูนี่สิ รูปแม่ตอนสาวๆ เจอในตู้เก็บของนะ”

โทรศัพท์มือถือของโยโกะสว่างขึ้นกลางความมืดภายในรถ

ทาเคชิเหลือบมองรูปถ่าย มือยังจับพวงมาลัย

“ฮ่า ๆ ๆ ทรงผมอะไรของแม่เนี่ย”

เขาหัวเราะแล้วจួយโทรศัพท์มาจากมือแม่

“เป็นไง สวยใช่ไหม ตากล้องชื่อดังถ่ายให้เลยนะ”

“เหมือนไอ้ดอลโบราณที่ขายไม่ออกเลย... ฮ่า ๆ ๆ อะไรเนี่ย มีลูกนก
เกาะที่ไหล่ด้วย”

ทาเคชิขำก้ำก๋อออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

“ก็แต่ก่อนแม่เป็นไอ้ดอลขายไม่ออกจริงๆ นี่นา เคยเล่าให้ฟังแล้วไง
ตอนนั้นออกซิงเกิลมาแผ่นหนึ่ง รูปนี้ถ่ายไว้ใช้กับซิงเกิลนั้นแหละ แต่
สุดท้ายก็ใช้รูปอื่นแทน”

“ชื่อเพลงอะไรนะแม่”

“ภาษาญี่ปุ่นหรือ ‘นกน้อยของเธอ’”

“ฮ่า ๆ ๆ ก็เลยให้นกเกาะไหล่ไว้จั้นหรือ เพลงแบบนี้จะขายออกได้ไง”

“ร้องให้ฟังเอาไหม”

“ถ้าฟังแล้วจะได้เงินไหม”

“ทำไม่กลับกันเล่า”

ทาเคชิฟังเสียงหัวเราะของโยโกะพลางเหยียบคันเร่ง ทิวทัศน์จิตซีด
ริมถนนใหญ่ปลิวหายลับไปด้านหลัง

“ไม่เจ็บหน้าแล้วหรือแม่”

จู่ ๆ ทาเคชิก็ถามขึ้น

“อ้อ ไม่เป็นไร ไม่บวมแล้ว”

ผู้เป็นแม่ตอบอย่างรวดเร็วคล้ายต้องการให้เรื่องทั้งหมดถูกลืมไปเสีย
ถนนหลวงสายนี้ หากวิ่งขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ จะพบกับสี่แยกไฟแดง
สี่แยกนี้สร้างขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ปรับปรุงพื้นที่ไว้อย่างดี แต่ก็มี
เพียงร้านสะดวกซื้อของท้องถิ่นชื่อ “ลัคกี้” ตั้งอยู่แห่งเดียว จนปัจจุบันพื้นที่
สำหรับสร้างอาคารอีกสามล็อกก็ยังคงถูกทิ้งไว้ให้เห็นแค่ฐานคอนกรีต

ทาเคชิมองเข้าไปยังร้าน “ลัคกี้” บังคับรถตู้สี่ล้อแล้วว้ายไปจาก
สี่แยก ถนนแคบลงมาทันตา รู้ได้ทันทีที่กำลังเข้าสู่เขตหมู่บ้าน

ถนนภายในหมู่บ้านแคบลงเรื่อย ๆ รั้วหินของแต่ละหลังยิ่งบีบแคบเข้ามาทำให้ทัศนวิสัยแย่งลง รถตู้เล่นข้ามสะพานสองแห่งที่กว้างเพียงรถผ่านแบบฉิวเฉียด วิ่งผ่านโรงเลื่อยไม้ไปก็มาถึงทางตัน

รถตู้สี่ขาวจอดบริเวณนั้น

“กินข้าวแล้วค่อยกลับไหม”

แม่ของทาเคชิลงจากรถแล้วถามลูกชาย

“ยังไม่หิวนะแม่ เมื่อกี้เพิ่งกินราเม็งถ้วยไปด้วย”

ทาเคชิตอบ

“จะไปกินข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อตอนกลางดึกอีกหรือไง”

แม่ถามต่อด้วยเสียงระอา

“ถึงตอนนั้นมันก็หิวอีกนี่”

ทาเคชิหัวเราะ

“เพราะแบบนี้เลยอยู่จนดึกดื่น พอเช้าก็ตื่นไม่ไหวไงล่ะ ไม่ได้นะปล่อยให้ตัวเองเหลวไหล เดียวก็เป็นแบบสุกาวาระหรอก”

“ไม่เป็นหรอกนะ”

ชื่อของสุกาวาระทำให้ทาเคชิเสียอารมณ์ทันที โยโกะไม่แปลกใจเพราะเป็นแบบนี้ประจำ

“กลับดี ๆ ละ”

เธอกล่าวลาแล้วปิดประตูรถ

โยโกะไม่ได้ยืนรอเพื่อส่งลูก ระหว่างที่รถตู้เดินทางถอยหลังไปมาอยู่หลายรอบในที่แคบ ๆ เพื่อกลับลำไปยังทางเดิม เธอเดินเข้าพาร์ทเมนต์ไปยังห้องพักทันที

ป้ายชื่อหน้าประตูห้องหมายเลขหนึ่งศูนย์สองมีรอยหมึกซึมเพราะเปียกฝนของปากกาลูกลื่นที่เขียนไว้บนกระดาษแข็งว่า “สุกาวาระ”

ประตูบางเฉียบเปิดออก สุกาวาระยืนอยู่บริเวณครัวในชุดออกกำลังกาย

“นี่ พิซซาแช่แข็งยังเหลืออยู่ใช่เปล่า”

เขาถามโยโกะพร้อมกับเปิดตู้เย็นดูของดำนใน

โยโกะหันไปมองแล้วเปรยว่า “มีหรือเปล่าหว่า”

รถตู้ของลูกชายเล่นหายไปแล้ว ไฟกั้นขโมยของโรงเลื่อยไม้ที่สองรถ
อยู่เมื่อครู่ยังคงติดสว่าง

“จะเอาพิซซ่าแซ่แข็งหรือ” โยโกะถามอีกที

“มีอย่างอื่นให้เลือกด้วยหรือ”

“ไปกล่ามอลล์กันเหอะ ร้านสเต็กกล่ามอลล์นะ”

“อ้อ สลัดบาร์นั้นนะหรือ ขากลับแวะคาราโอเกะด้วยไหม”

“ฉันมีบัตรส่วนลดคาราโอเกะร้านนั้นด้วยนะ”

โยโกะพยักหน้ารับแล้วเดินเข้าไปด้านใน เครื่องปรับอากาศในห้องนี้
ประสิทธิภาพดีเกินควรเหมือนรถตู้ที่นั่นมา เมื่อเหยียบพื้นห้องด้วยเท้าเปล่า
ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บนพื้นน้ำแข็ง

หลังจากส่งแม่ลงแล้ว รถตู้สี่ขาของทาเคชิก็แล่นออกจากหมู่บ้าน
ย้อนกลับมายังสี่แยกไฟแดงของถนนใหญ่ที่มีร้านสะดวกซื้อ “ลัคกี้” อีกครั้ง
เขตบ้านแถวมิซึนาชิที่ทาเคชิพักอาศัยอยู่เลยสี่แยกไฟแดงไปเล็กน้อย
จากถนนใหญ่ต้องวิ่งผ่านสะพานเล็กแคบสองแห่งเช่นกัน

เมื่อเล่นพื้นสะพานทั้งสองไปแล้ว ทิวทัศน์โดยรอบก็เปิดโล่งขึ้นทันที
ซ้ายมือเป็นทุ่งนากว้างใหญ่ ขวามือเป็นบ้านชั้นเดียวเก่า ๆ หกหลังตั้งเรียง
ด้วยระยะห่างเท่ากันพอดี

รถตู้สี่ขาเสียบหน้ารถเข้าไปในพื้นที่หน้าประตูบ้านหลังที่สอง พอ
เครื่องยนต์ดับสรรพเสียงรอบข้างก็เงียบงันในชั่วพริบตา แล้วกบก็ร้องระงม
ดังขึ้นเรื่อย ๆ

ดวงดาวบนฟ้าคืนเดือนมืดส่องประกายระยับสะท้อนบนผืนน้ำในทุ่งนา
ทาเคชิลงจากรถ ยึดเหยียดแขนขาอยู่ครู่หนึ่งแล้วปิดประตูคนขับ
เสียงดัง

อาจเป็นเพราะประตูบ้านหันไปทางทิศเหนือทำให้ไม่ค่อยได้รับ
แสงแดด บริเวณนี้จึงส่งกลิ่นเหม็นสาบโคลนตลอดเวลา

พวงกุญแจส่งเสียงกรังกริ่งคล้ายกระดิ่ง ทาเคชิเปิดประตูบ้าน
แผ่นบางเฉียบ

หลังประตุมิพื้นที่ประมาณครึ่งเลื่อ พื้นไม้ได้บุกระเบื้อง มีรอยร้าวแตกหายไปตามผิวคอนกรีต ประตูบานเลื่อนของตู้เก็บรองเท้าพังชำรุด บรรดารถองเท้าผ้าใบสวมซ่อที่อัดแน่นอยู่ภายในท่าท่าจะถล่มลงมา

ถัดจากพื้นที่หลังประตูบ้านจะเป็นทางเดินสั้นๆ ภายในดูเหมือนบ้านสไตล์ญี่ปุ่นแบบมีเฉลียง ขวามือคือบันไดเลื่อนกระจกสีแผ่น ซ้ายมือเป็นครัวรวมกับห้องนั่งเล่นในพื้นที่ขนาดหกเลื่อ ปิดกันไว้ด้วยบานเลื่อนไม้ สุดทางเดินคือห้องอาบน้ำและห้องน้ำ

ทาเคชิเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น หยิบขวดโคล่าพลาสติกออกมา ดื่มรสหวานๆ ของโคล่าที่ไม่หลงเหลือความซ่าใดๆ

เขาเปิดโทรทัศน์

รายการวาไรตี้แนวแก๊งค์คนที่เอาดาราดลกดมาตลกหลุมกับดักไซร์กำลังฉายอยู่ ดาราวัยรุ่นคนหนึ่งวิ่งมาแล้วตกหลุมลงไปเต็มแรง

ทาเคชิส่งเสียงหัวเราะก๊าก

รายการฉายจังหวะตกหลุมแบบสโลว์โมชั่น

ทาเคชิตบไม้ตบมือหัวเราะลั่น เสียงหัวเราะฟังดูบ้าคลั่งเกินจริงราวกับอยากให้ใครสักคนที่อยู่ไกลออกไปรับรู้

ภายในบ้านเต็มไปด้วยข้าวของเครื่องใช้จิปาละ เพราะแม่ทิ้งของทั้งหมดไว้ที่นั่นก่อนจะย้ายไปอยู่กับสุกาวาระ

ทาเคชิมาที่ญี่ปุ่นตอนอายุเจ็ดขวบ สามปีแรกเขาอยู่กับแม่เพียงลำพัง จากนั้นผู้ชายชื่อโมริกุจิก็เข้ามาอยู่ด้วย เดิมชายคนนั้นเคยทำงานเป็นนักร้องอยู่ในโตเกียว เขามักจะสอนเนื้อเพลงเก่าลามกๆ ที่ฮิตอยู่ตอนนั้นให้ทาเคชิ เจ้าตัวมีนิสัยชอบลักเล็กขโมยน้อย คอยหยิบฉวยข้าวของจากซูเปอร์มาร์เก็ตและร้านเหล้าแถวบ้านเป็นประจำ มาจบแต่ตอนไปงานประชุมผู้ปกครองแทนพ่อของทาเคชิที่โรงเรียนประถม เขาแอบย่องเข้าไปขโมยกระเป๋าใส่ตังค์ของพวกเขาจึงถูกตำรวจจับ โชคดีที่พวกเขาเห็นใจเลยยอมไกลเกลี้ยไม่เอาเรื่อง แต่ก็ไม่แปลกที่ความจะแพร่ไปถึงหูของใครต่อใคร

ถึงกระนั้นโมริกุจิก็ยังอยู่ที่บ้านหลังนี้ต่ออีกสองสามปี แล้ววันหนึ่งก็หายตัวไปไร้ร่องรอย

ความจริงเขาอาจจะคุยเรื่องเลิกรากับแม่ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่สำหรับเด็กน้อยทาเคชิ มีเพียงความทรงจำว่าพ่อตื่นเช้ามาหมอนั้นก็หายไป

จากนั้นทาเคชิก็เรียนจบมัธยมต้น แต่ไม่ได้ต่อมัธยมปลาย เขาสมัครเข้าทำงานที่ศูนย์ดูแลผู้สูงอายุแถวนั้น แต่ปรับตัวกับการใช้ชีวิตในหอพักไม่ได้ แถมยังตื่นเช้าไม่ไหวทำให้เขางานสายเป็นประจำ จึงถูกไล่ออกตั้งแต่นั้นยังไม่พ้นสามเดือน

เมื่อกลับมายังบ้านแถวหลังเดิม แม่ก็พาผู้ชายคนใหม่มาอยู่ด้วย ทาเคชิจึงออกไปเช่าอพาร์ทเมนต์ขนาดหกสี่เหลี่ยมๆ ทันที เขาไม่ทำงาน และให้แม่ออกค่าใช้จ่ายให้ ใช้ชีวิตสลับชั่วคราวระหว่างกลางวันกับกลางคืน หากไม่ได้นอนหลับก็จะแช่อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เล่นเกมไปเรื่อย ๆ ทุกวัน

หลังจากแม่เลิกกับชายคนนั้น ทาเคชิก็กลับมาที่บ้านแถว แล้วแม่ก็พบกับสุภาวาระ แต่ครั้งนั้นกลายเป็นทาเคชิที่ยังอยู่ในบ้านหลังเดิมคนเดียว

ทาเคชิดื่มโคล่าจนเกลี้ยงแล้วเดินไปเข้าห้องน้ำ พื้นที่คับแคบปิดสัดส่วน หากไม่ยอตัวเวลาลื่นปัสสาวะ หัวหรือแขนอาจจะชนทะเลหูน้าต่าง และกำแพงออกไป

หน้าต่างบานเล็กในห้องน้ำมีเครื่องรางจากศาลเจ้านาคาซากิห้อยอยู่ เครื่องรางสีแดงสำหรับความปลอดภัยในการเดินทาง ทาเคชิซื้อด้วยความดีใจหลังจากสอบใบขับขี่ผ่านตอนอายุสิบแปด แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมจึงไม่แขวนในรถ มาแขวนไว้บนหน้าต่างห้องน้ำแทน

เจ็ดปีผ่านไป เครื่องรางยังคงห้อยอยู่ที่เดิม ตอนที่แขวน ทาเคชิไม่คาดคิดว่ามันจะห้อยค้างอยู่แบบนี้ถึงเจ็ดปี แต่แท้จริงแล้วเขาคงไม่คาดคิดว่าจะได้อยู่ที่นี่ต่อถึงเจ็ดปีมากกว่า

วันเวลาเจ็ดปีที่ผ่านมาเป็นดังเครื่องเก็บกักวัยหนุ่มของทาเคชิ เมื่อเขามองดูเครื่องราง ก็รู้สึกพรึ่บพุ่งถึงคืนวันอันแสนสั้นที่ผ่านไปแล้วถึงเจ็ดปี ผิวสัมผัสของกรอบไม้หน้าต่างตอนที่เอามันมาแขวนยังแจ่มชัดอยู่ที่ปลายนิ้ว แม้ความจริงจะเป็นไปไม่ได้ที่สัมผัสนั้นจะคงอยู่ทั้งที่ผ่านมาถึงเจ็ดปี แต่ทาเคชิคิดว่าหากเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับคืนวันของเจ็ดปีที่แล้วมาไม่มีจริง

ทาเคชิกดชักโครก

เขารู้สึกราวกับเจ็ดปีแห่งวัยหนุ่มของตนกำลังไหลวนลงไปพร้อมกับ
น้ำในซึกโครกเกาเหลียงตรงหน้า

เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง

เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง

Utsu ya -- Taiko no -- Oto mo Sumiwatari^๒

เสียงครวญเพลง “เอจิโกะจิชิ” เคล้าเสียงฮัมซามิเซ็น^๓ ในอารมณ์
เบิกบานแว่วดัง อีกาที่เกาะต้นไม้อยู่ในป่าสนใกล้ศาลเจ้านากาซากิบิน
ออกมาคล้ายถูกชักชวนด้วยเสียงนั้น เงามของมันทาบทับทุ่งนา เมื่อผ่าน
ท้องฟ้าเหนือถนนใหญ่ไปก็เห็นเขตชุมชนอยู่เบื้องล่าง

อีกาบินต่ำลง หยุดเกาะที่หลังคาบ้านแห่งหนึ่ง

เพลง “เอจิโกะจิชิ” ในท่วงทำนองชื่นมื่นดังมาจากใต้หลังคากระเบื้อง
สีน้ำเงินหลังนี้ เจ้าของเสียงคืออาซาโกะ ฟุจิกิ ภรรยาของโกโร่

อีการ้องออกมาคล้ายตั้งใจทำลายเสียงเพลงนั้น

อาซาโกะกำลังดื่มพักทองอยู่ในครัว เธอมองตามเสียงขึ้นไปบนเพดาน
แต่ไม่ติดใจอะไร กลับมาฮัมเสียงซามิเซ็นอีกครั้ง กลืนพักทองดื่มหอม
อบอวลไปทั่วครัว

โทรศัพท์มือถือดังขึ้นบนโต๊ะกินข้าวที่สี่ถ้วยระหมิกิ่งสำเร็จรูปวาง
ซ้อนกัน บังเอิญเสียงเรียกเข้าเป็นเสียงอีกาพอดี อาซาโกะจึงหลุดขำออกมา

“รู้แล้ว รู้แล้ว”

อาซาโกะร้องตอบพลางใช้ตะเกียบยาวเสียบเนื้อพักทองดู สีสันสดใสน่า
กินเกินคาด

อาซาโกะค่อย ๆ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ในสายคือมิยูกิ ภรรยาของ
ลูกชาย

“ฮัลโลล”

“อ๊ะ คุณแม่หรือคะ คือ...ไอโกะได้ไปที่บ้านหรือเปล่าคะ”

^๒ เนื้อเพลงพื้นบ้านญี่ปุ่น แปลว่า “หวดเข้าไป - ให้เสียงไทโกะใส่กังวาน”

^๓ เครื่องดนตรีพื้นบ้านญี่ปุ่น เป็นเครื่องสาย ๓ สาย ลักษณะคล้ายพิณ

“โอจิงนะหรือ ไม่ได้มานะ น้องบอกว่าจะมาหรือ”

“เปล่าหรือคะ...เอ่อ จริงด้วยสิ ขอโทษทีคะ”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“น้องยังไม่กลับบ้านคะ...”

“ยังไม่กลับอีกหรือ ทกโมงเข้าไปแล้วนะ”

“นั่นสิคะ ทำไมยังไม่กลับมาอีกนะ...”

“อยู่บ้านเพื่อนหรือเปล่า”

“เห็นว่าออกมาจากโรงเรียนพร้อมสี่มูมิจัง แล้วแยกกันตรงที่เดิมนะคะ”

“ที่เดิมที่ว่า ทางสามแพร่งนั่นนะหรือ”

“คะ”

“ตั้งแต่กี่โมงแล้ว”

“ประมาณบ่ายสามโมงคะ พอดีว่า...เมื่อกี้หนูกำลังอยู่ที่โรงพยาบาล โหมะใช้ขึ้นนะคะ”

“อ้าว โหจิง เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“ตอนนี้หลับอยู่คะ เพราะเมื่อกี้ให้กินยาไป ต้องขอโทษด้วยนะคะ สงสัยจะอยู่ที่บ้านริระจัง คราวที่แล้วก็แบบนี้ เล่นเพลินอยู่ที่นั่น โทรวไปก็ไม่รับ เตียวหนูจะลงไปดูคะ”

โทรศัพท์สายตัดไป

มิยูกิเป็นลูกสะใภ้ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ส่วนโนบุฮิโระลูกชายของเธอ ถูกโกรธตามใจแต่เด็ก เตียวก็อยากเล่นดนตรี เตียวก็อยากไปขายของมือสองกับเพื่อน ไม่สามารถทำอะไรจริงจังเป็นหลักแหล่งได้ ไม่รู้ว่ามิยูกิไปพูดอีท่าไหน จึงทำให้โนบุฮิโระยอมทนทำงานร้านวัสดุในเมืองใกล้ ๆ จนได้เป็นหัวหน้าแผนก ถือเป็นผลงานชิ้นโบแดงของมิยูกิทีเดียว

อาซาโกะว่าจะกลับไปทำอาหารต่อ แต่จู่ ๆ ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา จึงปิดเตาแก๊ส ฟักทองใหม่ติดกันหม้อไปแล้ว ทั้งที่เธอคุยกับลูกสะใภ้แค่แป็บเดียว

อาซาโกะเข้าไปในห้องนั่งเล่น หยิบเสื้อแขนงุดออกมาจากกองผ้า

ที่พับไว้ เธอจะเก็บหิ้งกองเข้าตู้ที่หลัง

ขณะเดียวกันเธอเริ่มnungงกับตัวเองว่าตั้งใจจะทำอะไรกันแน่
มียูกิไม่ได้บอกเป็นจริงเป็นจังให้เธอช่วยตามหาหลานสาว แต่ในหัว
ก็คิดภาพตัวเองเดินไปตามถนนริมทุ่งนายนยามเย็นแล้วตะโกนเรียกชื่อหลาน
ไปทั่ว

ทันใดนั้นประตูบ้านก็เปิดออก

“อ้าว มาที่นี่จริงๆ ด้วย”

อาซาโกะพูดแล้วยืนขึ้นเตรียมรับหลานสาวทันที

ทว่าผิดคาด กลายเป็นโกโร่สามีของเธอที่กำลังถอดรองเท้าอยู่ตรง

ประตู

“อ้าว คุณนี่เอง กลับเร็ววันนี้”

“ต้องพาไปตอนหกโมงครึ่งไม่ใช่หรือไง”

โกโร่พูดประโยคคำถามกับภรรยาที่สนลานออกมารับ

“พาไปไหนหรือ”

โกโร่ดันตัวอาซาโกะที่ยืนงงๆ ให้ถอยไป แล้วพูดแบบเอือมระอา

“ไปไหน ก็ร้านเคลือบสีรถของเจ้านั่นไงเล่า”

อาซาโกะทำท่าเหนื่อยหน่าย คิดในใจว่าจริงด้วย ต้องเป็นที่นี่
อยู่แล้ว

สองสัปดาห์ก่อน ตอนที่เกิดเรื่องกับสองแม่ลูกในศาลเจ้านาคาซากิ
คุยกัันไปคุยกัันมา อาซาโกะก็บอกลูกชายของอีกฝ่ายว่าจะแนะนำงานให้
จากนั้นก็ลืมนึกไปพักหนึ่ง วันก่อนเธอนึกขึ้นได้ตอนนั่งกินอาหารเย็น เลย
ปรึกษาเรื่องนี้กับโกโร่

“ไอ้หนุ่มนั่นนะ ถ้ามีคนช่วยดันสักหน่อย ชีวิตเปลี่ยนเลยนะ”

โกโร่แสดงท่าทีเห็นด้วย พร้อมรับปากว่า “เดี๋ยวพຽ່นี้ลองถาม
เจ้านั่นให้แล้วกัน”

วันถัดมาโกโร่โทรไปเจรจาให้แบบรวบรัด ได้ความว่าหากคนไม่ขาด
ก็คงไม่มีที่ให้มาฝึกงานอยู่ดี แต่ไม่เชิงว่าสิ้นหวังเสียทีเดียว เจ้าของร้าน
สัญญาว่าจะลองพบหน้าดูสักครั้งก่อน จึงนัดเจอกันตอนหกโมงครึ่งของ

เย็นวันนี้

“แล้วยังไม่มาอีกหรือ”

โกโร่เข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วถามภรรยา

“ยังหรอ ก แต่อีกเดี๋ยวก็คงมาแล้ว ตอนคุยโทรศัพท์กับแม่เขาบอกว่าจะมาด้วย เหมือนจะอยากไปสวัสดิ์เจ้าของร้านเคลือบสีรถนาทากาอินะ”

อาซาโกะบอกโกโร่แบบนั้น

“หา? แม่จะมาด้วยหรือ ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนา”

วันก่อนตอนที่อาซาโกะโทรไปบอกเรื่องนี้ โยโกะดีใจมาก

“แล้วเขามีที่ท่าจะรับไหม”

อาซาโกะถามโกโร่ที่หันหลังให้อยู่

“อย่างที่บอกว่าเขาขอเจอหน้าครึ่งหนึ่งก่อน ฟังน้ำเสียงก็เหมือนจะช่วยรับไว้ นั่นแหละ”

อาซาโกะมองนาฬิกา

“จะตีหมาก่อนไหม”

อาซาโกะถามโกโร่ที่นั่งขัดสมาธิอยู่หน้าพัดลม กลิ่นเหม็นเหมือนโซยออกมา

“ไม่ดีกว่า หน่ออีกนิด เดี่ยวค่อยไปกินเบียร์ร้านเจ้านั้น”

อาซาโกะรู้สึกเหนื่อยหน่ายที่จะสนทนากับโกโร่ เธอทำท่าจะออกจากห้องนั่งเล่น แต่นึกอะไรขึ้นได้เลยชะงักเอาไว้

“...เมื่อกี้มิยูกิโทรมา เห็นว่าไอจังยังไม่กลับบ้านนะ”

“ยังไม่กลับหมายความว่าไง”

โกโร่อารมณ์ตั้งเครียดกว่าที่คิด

“ก็ยังไม่กลับจากโรงเรียน...” อาซาโกะทำทางร้อนใจเล็กน้อย

“ยังไม่กลับได้ไง หนึ่งทงเข้าไปแล้วนะ โรงเรียนเลิกก็โมงกัน”

“สะ...สามโมงนะ”

อาซาโกะเห็นท่าที่ตื่นตระหนกของโกโร่ก็ยังไม่สบายใจมากขึ้น ดูเหมือนนั่นจะทำให้เธอระลึกถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตขึ้นมา แม้ว่าความจริงเธอคิดถึงเรื่องนั้นตั้งแต่เริ่มใจไม่ติดตอนคุยกับมิยูกิแล้ว แต่พยายามเก็บ

ความรู้สึกไว้

ช่วงฤดูร้อนปีที่แล้ว ผู้คนลือกันว่ามีชายโรคจิตคนหนึ่งปรากฏตัวใกล้ ๆ โรงเรียนประถม บ้างก็ว่ามีกลุ่มเด็กมัธยมเห็นชายแปลกหน้าวัยกลางคนที่ยิวเดินเข้าไปคุยกับเด็กสาวที่กำลังกลับจากโรงเรียน

อีกเหตุการณ์ที่แม่จะไม่ลืมชัดเจน แต่ก็เล่าลือกันหนาหูว่า วันหนึ่งเด็กหญิงชั้นประถมสองหายตัวไประหว่างกลับจากโรงเรียน ชาวเมืองร่วมกันค้นหาสุดชีวิตจนถึงเช้ามีดก็ไม่พบ แต่วันรุ่งขึ้นเด็กหญิงกลับปรากฏตัวสภาพโซซัดโซเซ ยืนไร้เรี่ยวแรงอยู่หน้าบ้านตัวเอง

แม่พ่อแม่จะถามย้าแค่นั้นว่า “ไปไหนมา” เจ้าตัวก็ไม่ตอบ พูดอยู่อย่างเดียวว่า “แม่จ๋า หนูง่วง...พ่อจ๋า หนูง่วง”

หลังจากนั้นเด็กหญิงยังไปโรงเรียนตามปกติอยู่หลายวัน แต่ในที่สุดก็ดูเหมือนจะย้ายไปอยู่ที่อื่นกันทั้งครอบครัว แม่แต่เพื่อน ๆ ที่สนิทกันก็ไม่รู้ว่าเด็กหญิงย้ายไปที่ไหน มีเพียงข่าวลือต่าง ๆ ที่ยังคงหลงเหลือทิ้งไว้ในเมือง

“...นี่ ลองโทรศัพท์ที่ไปถามอีกทีซิ น่าจะกลับมาแล้วมั้ง”

เธอไม่รู้ว่่าโกโรลุ่กขึ้นยืนตั้งแต่เมื่อไร

“อ๊ะ โทรศัพท์ อ้อ จ๊ะจ๊ะ”

อาซาโกะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ยังไม่ทันกด มิยุกิก็โทรเข้ามา

พอดี

“ฮัลโหล” อาซาโกะรับสายด้วยน้ำเสียงสดใส

“อ๊ะ คุณแม่ ไอกะยังไม่ได้ไปที่นั่นใช่ไหมคะ”

อาซาโกะพูดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วครู่

“...ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้มานะ”

น้ำเสียงของเธอกราดเกรี้ยวขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“...ยังไม่เจอตัวอีกหรือ”

“ตอนนี้อยู่ที่บ้านรินะจังคะ แต่น้องก็ไม่ได้มาที่นั่นเหมือนกัน...”

“โรงเรียนล่ะ โทรไปหรือยัง”

“คะ โทรไปถามแล้ว...กลับไปตั้งแต่บ่ายสามโมงจริงด้วยคะ อาจารย์

โอคาดะบอกว่าเดี๋ยวจะมาคุยที่บ้าน ระหว่างทางจากโรงเรียนก็จะลองมองหา

ให้ด้วย แล้วก็อย่าเพิ่งแจ้งตำรวจ ให้รอแกก่อนนะค่ะ”

เมื่อได้ยินคำว่าตำรวจ อาซาโกะก็ขาอ่อนทรุดลงไปทันที

“อะ...อะไรกัน หา? ว่าไงนะ”

อาซาโกะเห็นโกโร่ทำท่าจะคว้าโทรศัพท์ไป เธอจึงกำไว้แน่น หันหลบไม่ให้ถูกแย่งได้

“ติดต่อนโบนุฮิโระหรือยัง”

เธอถามมิยูกิต่อ

“เขาทำงานอยู่เลยติดต่อนไม่ได้ค่ะ...”

“โทรไปที่ร้านแล้วให้เขาเรียกมาคุยสิ!”

อาซาโกะขึ้นเสียงทวาด โทสะของโกโร่เมื่อครู่ถ่ายทอดมาสู่ภรรยาอย่างสมบูรณ์

ทันใดนั้นเสียงออกจากหน้าบ้านก็ดังขึ้น

“มีใครอยู่มั๊ยค่ะ”

เสียงเนิบของหญิงคนหนึ่งแว่วมา ท่ามกลางสถานการณ์ผิดที่ผิดทางอย่างมหันต์

อาซาโกะเดินไปที่ประตูบ้าน โทรศัพท์ยังแนบไว้กับหู พบโยโกะยืนอยู่โดยมีลูกชายอยู่ด้านหลัง ไม่บ่อยนักที่เธอจะแต่งหน้าแบบนี้ ตัวลูกชายอยู่ในชุดไม้คันทา สวมสูทลาลองราคาถูกไว้ด้านนอก แต่ยังไม่ใส่รองเท้าสลิปเปอร์เหมือนเคย

กลางวันของฤดูร้อนช่างยาวนาน เมื่อผ่านพ้นหนึ่งทุ่มไปตะวันจึงเริ่มลับขอบฟ้า ส่งแสงย้อมท่งนาให้แดงฉาน วันนี้ลมเงียบสงบ เหล่าต้นข้าวหนึ่งงันไม่ไหวติง ดูคล้ายกำลังมอดไหม้ด้วยเพลิงโลกันตร์

“สึมิก็ แยกกับไอจังตรงนี้ไซ้ใหม่ลูก” “บ้ายบายกันตรงนี้ แล้วไอจังก็เดินไปทางนั้นไซ้ใหม่” “นอกจากพวกหนูแล้วมีคนอื่นอีกหรือเปล่า” “มีคนแปลกหน้ามาคุยด้วยหรือเดินสวนกันบ้างไหม”

น้ำเสียงของพ่อที่คุยกับลูกสาวตัวเล็กนั้นอ่อนโยน แต่ทุกถ้อยคำแฝงไว้ด้วยความร้อนใจ นอกจากทั้งคู่แล้วยังมีผู้ใหญ่อีกเจ็ดแปดคน เดินไปมา

เหยียบย่ำเม็ดกรวดส่งเสียงกรอบแกรบอยู่ในทางสามแพร่งนี้ ทุกคนต่าง
ซุ่มโซกด้วยเม็ดเหงื่อที่ไหลย่อยอยู่ที่ปลายคางและคอก

พ่อของสี่มุ๊กเป็นชายหนุ่มอายุน้อย เขาเขย่งยีนปลายเท้ามองถนน
สายเดี่ยวที่ทอดไปยังโรงเรียนประถมอีกครั้ง

ลูกสาวของเขาเล่าว่าวันนี้ตอนบ่าย เธอกับเพื่อนเอาดอกโคลเวอร์ขาว
มาทำเป็นมงกุฎระหว่างเดินอยู่ริมถนนสายนี้ ทั้งสองแยกกันที่ทางสามแพร่ง
เหมือนทุกครั้ง เธอบอกว่าไอกะถือนมงกุฎดอกไม้ที่ทำเสร็จแล้วไปด้วย

“ไม่มีคนอื่นจริง ๆ นะ”

พ่อจับไหล่ลูกสาวแล้วเขย่าอีกครั้ง

แม่รู้ว่าเป็นการกระทำที่โหดร้ายต่อลูกสาวซึ่งกำลังหวาดกลัวจนตัวสั่น
เพราะถูกรายล้อมด้วยผู้ใหญ่หลายคน แต่พอนึกถึงไอกะที่หายตัวไป เขาจึง
ปล่อยเขย่าตัวลูกแรง ๆ

“...มีรถมาจอดตรงนั้น”

สี่มุ๊กพูดออกมา

“รถ”

เสียงของพวกผู้ใหญ่ดังออกมาพร้อมกัน ต่างหันไปทางที่นั่นน้อย ๆ
ของเธอชี้

นั่นคือทางที่ไอกะแยกกลับไปคนเดียว เป็นถนนลาดชันต่ำ มีสะพาน
เล็ก ๆ ทอดข้ามคลองส่งน้ำไป

“ตรงนั้นคือตรงไหน”

สี่มุ๊กเอียงคอนึก ไม่ค่อยมั่นใจที่จะตอบพ่อ

“ตรงฝั่งโน้นของสะพาน”

เธอพูดแล้วก้มหน้า

“เป็นรถแบบไหน มีสีไหม สีอะไร”

“ขาว”

“รถสีขาว”

“...ฟ้า”

“สีไหนกันแน่”

น้ำเสียงของพ่อตื่นตระหนกมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว แม่ที่อยู่ข้าง ๆ ซึ่งมีท่าทางลัดกลุ้มมอยู่แล้วรีบจับไหล่เขา

“ขอโทษนะสิมูกิจัง พ่อไม่ได้โกรธนะ”

สิมูกิจังทำท่าจะร้องไห้ออกมา ถ้อยคำของเธอไม่หนักแน่นพอจะให้ใครในที่นั้นเชื่อว่ามิรธมาจอตจริง ๆ

สิมูกิจังกับแม่กลับบ้านไปก่อน กลุ่มชาวบ้านที่กลับไปเริ่มถือไฟฉายมารวมตัวกันอีกครั้ง

รู้ตัวอีกที ตะวันก็ลับขอบฟ้าไปแล้ว

กลุ่มชาวบ้านประมาณยี่สิบคนรวมพ่อของสิมูกิจังคงอยู่ที่เดิม พวกเขาตกลงกันว่าจะออกไปตามหาเด็กหญิงในละแวกนี้ โดยแบ่งออกเป็นสามส่วนคือ “คลองส่งน้ำ ป่าสน และที่ดินร้างซึ่งเกือบจะกลายเป็นเขตที่อยู่อาศัย ปัจจุบันยังมีซากตึกบริษัทก่อสร้างที่ถูกทิ้งไว้”

พ่อของสิมูกิจังแบ่งคนออกเป็นกลุ่มย่อย ผสมกันไปทั้งหญิงและชาย ทุกคนทำตามคำสั่ง ในกลุ่มมีคนที่ไม่คุ้นหน้าอยู่บ้าง แต่ทุกคนต่างแบ่งไฟฉายและน้ำให้แกกัน ด้วยความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวท่ามกลางวิกฤตฉุกเฉิน

พ่อของสิมูกิจังเดินลงไปในคลองส่งน้ำด้วยตัวเอง ค่อย ๆ ก้าวลงไปด้วยความระแวงระวัง มีแรงต้านจากน้ำไหลเล็กน้อย แต่ระดับน้ำค่อนข้างตื้น น้ำเปียกถึงแค่รองเท้าผ้าใบเท่านั้น

หลายคนที่ยืนอยู่บนตลิ่งช่วยกันส่องไฟฉายลงมาให้ พ่อของสิมูกิจังอาศัยแสงสว่างนั้นช่วย เดินแหวกผ่านพืชน้ำต่าง ๆ ไปข้างหน้า ทุกครั้งที่แหวกไปจะเกิดสังหรณ์ว่าอาจมีร่างของไอกะนอนขวางอยู่ ทำให้มือของเขาสั่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

พื้นรองเท้าไหลลื่นกับตะไคร่น้ำ พ่อของสิมูกิจังพาไปจับแขนใครสักคนข้าง ๆ

เป็นเด็กหนุ่มหน้าไม่คุ้น แม้อากาศจะร้อนระอุก็ยังคงสวมเสื้อล้าลองไบหน้าอวบเหงื่อชุ่ม

“ข้างหน้ามีประตุน้ำอยู่ ไปดูตรงนั้นก่อนเถอะ”

พ่อของสิมูกิจังเอ่ยขึ้น

เด็กหนุ่มพยักหน้า เกาะแขนแน่นไม่ให้หลุดเพื่อรักษาสมดุลและทำให้เดินง่ายขึ้น

พืชน้ำสูงเกือบเท่าหัวขึ้นรอกอยู่ทุกที่ พ่อของสึมูกิหลับตาปีแหวกผ่านไป เหยื่อกาฬโหลพรั่งพรูอย่างไม่เคยเป็น

ฤดูร้อนเมื่อสองปีก่อน เขาเคยไปสละว่ายน้ำเทศบาลกับครอบครัว ไอเกะ ดูเหมือนพ่อของไอเกะจะว่ายน้ำไม่ค่อยเป็นจึงไม่ลงสระ เขาอุ้มสึมูกิและไอเกะ ทั้งสองเกาะคอเขาแน่น โหลเล่นกันไปตามสระน้ำวนอยู่หลายรอบ

เขายังจำสัมผัสอ่อนนุ่มของแขนไอเกะได้แม้ในขณะนี้ กลิ่นหอมอ่อนโยนจากลมหายใจทุกครั้งที่ได้ก็น้อยหัวเราะยามปะทะคลื่นน้ำยังอยู่ในความทรงจำ

“ไอเกะจัง!”

พ่อของสึมูกิตะโกะนออกมาจับปล้น เสียงนั้นดังอยู่ในคลองส่งน้ำ สะท้อนก้องกว่าที่คิด

“ไอเกะจัง!”

“ไอจัง!”

เหนือคลองส่งน้ำ ทุกคนเริ่มส่งเสียงเรียกชื่อของไอเกะราวกับเขื่อนหลาย

“ไอเกะจัง...”

เสียงเรียกที่ฟังดูประหม่าดังขึ้นข้างหู พ่อของสึมูกิหันกลับไป

เขามองเห็นใบหน้าเด็กหนุ่มที่จับแขนอยู่ ดูคล้ายเจ้าตัวเฟ็งจะรู้ว่าเด็กหญิงที่ทุกคนตามหาชื่ออะไร ใบหน้าชุ่มเหงื่อของเด็กหนุ่มสะท้อนแสงไฟฉายเป็นประกายมันปลาบ

“เฮ้! เปิดแอร์หน่อยซิ”

โกโรดันตัวอาซาโกะที่กำลังลอบมองวงสนทนาในห้องนั่งเล่นจากครัวจนเธอเสียหลักเซ

หน้าต่างเปิดไว้ แต่ม่านโปร่งแสงที่แขวนอยู่ไม่ไหวติง แม้แต่ตัวเธอ

เองยังเหงื่อท่วม ไม่แปลกที่โนบูฮิโระและพวกตำรวจที่นั่งเบียดเขาคู่กันอยู่ในห้องนั่งเล่นจะมีสีหน้าบูดบึ้งจากหยาดเหงื่อที่หลังไหลออกมา

อาซาโกะลนลานมองหารีโมตเครื่องปรับอากาศ พบว่ามันวางอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่นที่พวกโนบูฮิโระนั่งล้อมอยู่

รูปถ่ายของไอกะวางเรียงอยู่บนโต๊ะ ตั้งแต่เมื่อครู่ มิยุกินั่งคัดเลือกรูปที่เหมือนตัวจริงที่สุดของเด็กน้อย

ตอนแรกเธอเลือกรูปลูกสาวใส่ชุดว่ายน้ำที่ถ่ายเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว แต่ก็เปลี่ยนใจ ใช้นิ้วลากรูปถ่ายตอนงานปฐมนิเทศโรงเรียนประถมออกมาตรงหน้าตำรวจ แต่แล้วเธอก็บอกว่านั่นลูกสาวใส่เสื้อยืดสีเขียว จึงใช้นิ้วเลื่อนรูปใบอื่นออกมาอีก

เจ้าหน้าที่สืบสวนมากประสบการณ์นั่งสอปากคำตามขั้นตอนมาจนถึงเวลานี้ เขากำลังตั้งใจอธิบายให้ฟังว่ากระบวนการสืบสวนขั้นต่อไปควรใช้วิธีใดจึงจะเหมาะสมที่สุด ทว่าเรื่องเหล่านั้นไม่เข้าหูอาซาโกะแม้แต่คนเดียว เธอติดใจอยู่กับนิ้วของมิยุกิที่ใช้เลือกรูปถ่าย

เจ้าหน้าที่พูดขึ้นว่า “จนปานนี้ยังไม่มีการค้นพบขุมศพเข้ามา ไม่น่าจะเป็นการลักพาตัว”

อาซาโกะเกือบจะออกท่าทางดีใจขึ้นมา แต่เพียงเสี้ยววินาทีใบหน้าของเธอก็ซีดเผือด

“ไม่ใช่ลักพาตัว...แล้วมันคืออะไรกันแน่หรือคุณตำรวจ”

อาซาโกะดันโกโร้ที่พยายามแทรกเข้ามาพูดให้กลับไปที่ครว เพื่อที่เธอจะได้แทรกเข้ามาบ้าง

“คุณพ่อคุณแม่ช่วยอยู่ทางนั้นไปก่อนนะครับ”

เจ้าหน้าที่ตัดบทไล่ให้กลับไปที่เดิม

ทว่าคราวนี้โนบูฮิโระดูจะสะกิดใจขึ้นมาเช่นกัน

“คุณตำรวจครับ ถ้าไม่ใช่การลักพาตัว จะเป็นอะไรได้หรือครับ”

เขาถามคำถามเดิมต่อจากพ่อ

อาซาโกะเข้ามาในห้องนั่งเล่นอีกรอบเพื่อหยิบรีโมตเครื่องปรับอากาศที่ลืมไปเมื่อครู่ ทุกคนตรงนั้นจับจ้องสายตาไปที่อาซาโกะ พอเธอเปิดเครื่อง

ปรับอากาศด้วยรีโมต ก็เกิดเสียงถอนหายใจขึ้นพร้อม ๆ กัน ด้วยความรู้สึกหายสงสัยว่าเธอเข้ามาทำอะไร ปะปนกับความเหนื่อยหน่ายที่เห็นว่าเธอเพิ่งจะมาคิดได้เอาป่านนี้

อาซาโกะรีบกลับไปที่ครัวโดยถือรีโมตไว้

“ต้องยอมรับว่าตอนนี้เรายังบอกอะไรชัดเจนไม่ได้ครับ...”

ลมจากเครื่องปรับอากาศเป่ามาโดนหน้าของนายตำรวจที่กำลังพูดติด ๆ ขัด ๆ ตอผมท้ายทอยที่ไถจนลื่นเกเรียนของเขาหยาบกระด้าง เหงื่อปากและจมูกขึ้นไป คิ้วตกหนาทาบทับดวงตามหึมา หน้าเต็มไปด้วยหลุมสิว เป็นใบหน้าที่คนเรียกกันว่าหน้าโชดหิน ใบหน้านั้นโชกชุ่มด้วยเหงื่อ แม้ว่าเมื่อสักครู่เขาเพิ่งจะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับไปหลายหน มีแรงคุกคามบางอย่างที่หากมองไปแล้วครั้งหนึ่งจะไม่สามารถลืมได้ลง แต่อาซาโกะกลับรู้สึกเป็นส่วนต่าง ๆ บนใบหน้านี้อะไรก็ตาเก็นไปจนทำให้ไม่หลงเหลือภาพใด ๆ ในความทรงจำ

“เอ่อ ตอนนั้นนะ คุณตำรวจ คดีในตอนนั้นเกี่ยวอะไรกับครั้งนี้หรือเปล่า”

โกโรวุ่นรนพยายามจะเข้าไปในห้องนั่งเล่นอีกรอบ ครั้งนี้อาซาโกะไม่ได้ห้ามไว้

“คดีในตอนนั้นหรือครับ”

เจ้าหน้าที่ถามกลับ

“เรื่องที่เด็กหญิงชั้นประถมคนหนึ่งไม่ได้กลับบ้านทั้งคืน แถว ๆ มะสุอิไงครับ”

โนบุฮิโระเป็นคนตอบแทน

“อ้อ ไม่เหมือนกันหรอกครับ ที่ว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งหายตัวไปแล้ว มาโผล่ที่หน้าบ้านตัวเองในวันรุ่งขึ้นด้วยท่าทางเหนื่อยล้าสุดขีด ราวกับถูกใครทำอะไรมา แล้วสุดท้ายก็ย้ายโรงเรียนไปไซโตะ นั่นเป็นแค่ข่าวลือทางผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเรื่องนี้มาจากไหน”

“เป็นเรื่องโกหกหรือคะ”

อาซาโกะถามแทรกเข้ามาทันที

“อืม...จะบอกว่าเป็นเรื่องโกหกได้หรือเปล่าก็ไม่รู้แน่ครับ เพราะแม้แต่ตำรวจท้องถิ่นยังไม่ทราบข้อเท็จจริงเรื่องนี้เลย...”

เจ้าหน้าที่ที่ดื่มชาข้าวจากแก้วที่มีไอเย็นเกาะพราวเหมือนหึ่ง่อออก

“ไม่ใช่การลักพาตัว แล้วก็ไม่เกี่ยวกับคดีนั้นด้วย...ถ้าอย่างนั้น...”

มียูกิจ้องเหม็งที่รูปถ่ายแล้วพิมพ์ออกมา ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเลือกรูปของไอเกะในชุดเสื้อผ้าหน้าร้อน

“ต้องหลงทางไปอยู่ที่ไหนแน่ ๆ”

โกโรพูดพลางเกาหัวตัวเองอย่างรุนแรง

“...อาจจะหลงเข้าไปในป่าสนหรือพลัดตกลงไปในคลองส่งน้ำ...บางทีอาจจะเดินไปถึงลาล่ามอลล์เลยก็ได้ คงหลงอยู่ในลาล่ามอลล์แน่ ๆ ก่อนหน้านั้นแกก็เคยหลงทางครั้งหนึ่งนะครับคุณตำรวจ”

โกโรยังเกาหัวอยู่ ราวกับว่ายิ่งเกาแรงเท่าไรก็จะรู้ว่าไอเกะอยู่ที่ไหน

จู่ ๆ ไชมะน้องชายของไอเกะที่นอนอยู่ในห้องข้าง ๆ ก็ร้องให้ออกมาเสียงดังโวยวายราวกับถูกน้ำร้อนลวก ทุกคนสะดุ้งเฮือก หลังกระตุกตั้งตรง

มียูกิริบลุกขึ้น เปิดบานเลื่อนเข้าห้องไปดูอาการ

สมาชิกในครอบครัวของโนบุฮิโระทั้งสี่คนจะนอนด้วยกันในห้องขนาดหกเสื่อนี้เสมอ ปูฟูกเรียงซ้อนต่อกันสามผืน ไล่จากหน้าต่างมาจะเป็นโนบุฮิโระ ไอเกะ ไชมะ และมียูกิ นอนเรียงต่อกัน ฟูกนั้นถูกพับซ้อนวางอยู่มุมห้อง แม้จะยุ่งยากสักหน่อย อาซาโกะก็คิดว่าจริง ๆ แล้วน่าจะเอาไปเก็บในตู้ข้างผนังเพื่อไม่ให้ดูรกหูรกตา แต่ดูเหมือนในตู้จะไม่มีความพอเนื่องจากใช้เก็บข้าวของสำหรับฤดูหนาวอย่างเตาผิงและโต๊ะโคทัสตี^๔ไปแล้ว

ในห้องขนาดหกเสื่อนี้ไม่ได้มีเพียงฟูก แต่ยังมีกระดานลื่นสำหรับเด็กและบ้านบอลของเล่นอยู่ด้วย บนกำแพงแขวนตกแต่งไว้ด้วยภาพวาดของไอเกะ กรอบรูปตั้งโต๊ะวางเรียงบนชั้น มีรูปถ่ายทั้งตอนไปดิสนีย์แลนด์ เล่นน้ำทะเล บึงบาร์บีคิว บ้านเกิดของมียูกิ รวมถึงรูปไอเกะและไชมะใน

^๔โต๊ะญี่ปุ่นที่ติดเครื่องทำความร้อนไว้ข้างใต้ เวลาใช้จะเอาผ้าห่มคลุมจากด้านบนลงมาเพื่อปิดเอาไว้ นิยมใช้สร้างความอบอุ่นในฤดูหนาว

ชุดนอนที่กำลังถอดอ้อนโนบุฮิโระในคืนธรรมดา ๆ คืนหนึ่ง

อาซาโกะมองดูสิ่งของเหล่านั้นแล้วก็รู้สึกลัวจับใจ หากไอกะหายไปจากที่นี่ ห้องนี้จะเงียบเหงาเพียงใด...

พอมิยุกิอุ้มโซมะขึ้นมาปลอบ เด็กน้อยก็สงบลง แต่เสียงร้องไห้รุนแรง ผิดปกติเมื่อครู่ยังดังก้องอยู่ในโสตประสาทของทุกคน

ดูเหมือนโซมะจะเริ่มหิวขึ้นมา มิยุกิจึงปิดบานเลื่อนไม้เพื่อให้นมลูก “หัวหน้าครับ...”

เจ้าหน้าที่ตำรวจอายุน้อยที่นั่งเจียมตัวอยู่ชิวูชิตกำแพงมาตลอดเอาหูฟังไว้สายแนบหูพลางเอ่ยปากเรียก สายตาของทุกคนจ้องไปที่เขาพร้อมกัน

“...มีรายงานว่าพบกระเป๋านักเรียนครับ”

เสียงของเขาแผ่วเบาอย่างมาก แต่กลับดังกึกก้องในหูทุกคนไม่ต่างจากเสียงร้องไห้ของโซมะเมื่อครู่

“ที่ไหน”

“คลองส่งน้ำครับ”

“คลองส่งน้ำตรงทางสามแพร่งนะหรือ”

“ครับ อยู่ระหว่างทางก่อนจะถึงประตูน้ำครับ”

ขณะนั้นโซมะก็ร้องไห้ออกมาอีก คราวนี้รุนแรงสาหัสฟังไม่เป็นเสียงมนุษย์

“มิยุกิ!”

อาซาโกะตะโกนเรียกแล้ววิ่งไปหาทันที มิยุกิกอดโซมะตัวน้อยไว้แน่นด้วยแขนสั้นระริก อาซาโกะรีบรับโซมะมาอุ้มไว้

เสียงฝีเท้าวิ่งตึงตังตังมาจากทางเดินหลังประตู อาซาโกะหันไปมองโกโรตะโกนว่า “ไอกะ!” แล้ววิ่งกระโจนออกไปด้านนอก

“คุณพ่อ!” เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามเรียกให้หยุด แต่เสียงนั้นกลับทำให้โนบุฮิโระที่เยือกเย็นมาตลอดผลิผลามลุกขึ้นวิ่งตามโกโรออกไป

“คุณสามี!”

เสียงของเจ้าหน้าที่ฟังดูหงุดหงิดมากขึ้น

อาซาโกะลูบหัวโซมะอยู่หลายครั้ง แต่แทนที่จะหยุดร้อง เด็กน้อย

ดินตะเกียงตะกายแหกปากกว่าเดิม

“ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวพี่ก็กลับมา เดี่ยวไอจ้งก็มาแล้วนะ...”

เมื่อมองไปด้านข้าง เธอเห็นมิยูกิเฝ้ากัตปากแน่น รวากับจะกัตให้ ฉีกทั้งแบบนั้น

ภาพคล่องส่งน้ำที่สะท้อนแสงเป็นประกายในวันแดดร้อนผุดขึ้นมา ในหัวของอาซาโกะ น้ำใสๆ ไหลผ่านไป ใต้เงาของพีชไม้เขียวชอุ่ม กระเป่านักเรียนสีแดงนอนเปียกชุ่มอยู่ตรงนั้น

ความสนุกของหมากรุกกับหมากล้อมไม่เหมือนกันหรอกนะ หมากรุกเป็น เกมแห่งการรุก ส่วนหมากล้อมคงเหมือนเกมแห่งการตั้งรับละมั้ง เพราะ ฉันฉันถึงชอบหมากรุกมากกว่าไงล่ะ จะแข่งหมากรุกได้นะต้องฝึกฝนทั้ง การวางหมากและกลยุทธ์ ไม่เกี่ยวกับดวงเลย อย่างผู้เล่นระดับตั้งยัง ใจ ก็ไม่มีวันแพ้ระดับห้าคิว^๔หรอก...

ฤดูร้อนเวียนมาอีกครั้ง หุ่นารอบๆ โอบรับสายลมจนโยกไหว ส่งประกายเจิดจ้า คู่รักมัธยมปลายเพิ่งกลับจากกิจกรรมชมรม พวกเขาเดินจากถนนใหญ่ผ่านแยกสามแพร่งที่อาบแดดร้อนระอุ เสื้อผ้าหน้าร้อนของ ทั้งสองขาวสว่างจนแสบตา

ความประหม่าจากการเดินด้วยกันสองต่อสองทำให้เด็กหนุ่มเฝ้าแต่ พุดเรื่องหมากรุกมาตั้งแต่เมื่อครูนี่

“เธอเคยเล่นหมากรุกไหม”

“ถ้าเป็นเกมออนไลน์ก็เคยนะ...”

“หมากรุกนะเล่นของจริงดีกว่านะ ได้อารมณ์ตอนจับหมาก ตอน วางหมากอะไรแบบนี้”

จู่ๆ เด็กหนุ่มก็จับมือหญิงสาวอย่างไร้เหตุผล

^๔ระดับตั้งและระดับห้าคิว คือ ระดับความสามารถของผู้เล่นหมากรุกและหมากล้อม คิว คือระดับของผู้เริ่มต้นหรือมือสมัครเล่น ไล่ไปตั้งแต่ต่ำสุด ๒๕ คิว จนถึงสูงสุด ๑ คิว ส่วนตั้งเป็นระดับของผู้เล่นมืออาชีพ ไล่ไปตั้งแต่ ๑ ตั้งถึงสูงสุด ๙ ตั้ง

ลมพัดผ่านกลางระหว่างทั้งสองไป หญิงสาวผมปลิวยุ่งเหยิง เผยให้เห็นหน้าผากที่ไม่ค่อยมีใครได้ชม

หญิงสาวใช้มืออีกข้างปิดหน้าผากไว้ เบือนสายตาทหนีจากป้ายประกาศสองสามแผ่นที่ตั้งอยู่ในทางสามแพร่ง บนป้ายเขียนเรื่องราวของไอกะฟูจิกิ เด็กหญิงอายุเจ็ดขวบที่หายตัวไปบริเวณนี้เมื่อสิบปีก่อน และยังไม่มีใครพบจนกระทั่งปัจจุบัน

มีภาพวาดของไอกะในตอนนั้นที่สะพานกระเป่าเป่าสีแดงและสวมหมวกสีเหลือง มีรายละเอียดส่วนสูง น้ำหนัก และเรื่องที่เขาร้องเพลงเก่งเขียนเอาไว้

อีกป้ายหนึ่งมีข้อความว่า “ร่วมใจกันปกป้องชุมชนให้ปลอดภัย!” “คุ้มครองบุตรหลานจากอาชญากรรมด้วยสายสัมพันธ์ของชุมชน” ป้ายใหญ่โต โดดเด่นกว่าเป็นข้อความที่เขียนโดยเพื่อนร่วมชั้นหลายคนของเด็กหญิงในเวลานั้น เช่น “ไอจัง รีบกลับมาซะ มาเล่นด้วยกันอีกนะ”

สีของป้ายหลุดลอกออกหมดแล้ว ด้วยฝีมือของลมฝนและวันเวลาที่ผ่านไปราวสิบปี

เด็กหนุ่มย้อนกลับไปพูดถึงหมากรุกอีกครั้ง หญิงสาวขำก่ายเหลือบมองข้อความของเพื่อนๆ เล็กน้อย ตลอดสิบปีมานี้ ทุกครั้งที่เดินผ่าน เธอจะดูข้อความของตัวเองเสมอ

ไอจัง ขอโทษนะ

<สึมูกิ ยุคาวา>

ข้อความของเธอเขียนไว้แบบนั้น

สิบปีที่แล้ว ก่อนไอกะจะหายตัวไป เธอคือคนที่โบกมือ “บ้ายบาย” ตรงนี้เป็นครั้งสุดท้าย

“ฮิโระคุง คุณเรื่องปรึกษาเรียนต่อเสร็จแล้วหรือ เธออยู่กลุ่มเอไอใหม่”

สึมูกิเปลี่ยนเรื่อง

“เสร็จแล้วละ เมื่อก่อนนะ”